

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ПРАВА

**РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ
В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ**

МАТЕРІАЛИ
ІІІ Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 23–24 травня 2019 року)

У двох частинах

Частина 1

Суми
Сумський державний університет
2019

8. Act on the Right in Employee Invention 29.12.1967/656 (2006). URL: <http://www.wipo.int/wipolex/en/details.jsp?id=11481>.

9. Act on Right in Employee Inventions 29.12.1967/656. URL: <http://www.wipo.int/wipolex/en/details.jsp?id=11477>.

ПІРАТСТВО У МЕДІА-ГАЛУЗІ В УКРАЇНІ

Савицька І.В.

Студентка II курсу ННІ права

Сумського державного університету

Науковий керівник: Глущенко Н. В.

викладач-стажист кафедри АППФЕБ ННІ права

Сумського державного університету

Питання піратства в Україні завжди стояло гостро, адже ця сфера, на нашу думку, майже не регулюється законодавством нашої держави. На жаль, висока актуальність такого напрямку злочинності і мінімальний супротив з боку законодавчого сектору ставить під сумнів міжнародну співпрацю з країнами, які активно сприяють та контролюють сферу авторського права стосовно усіх його проявів.

У всіх пост-авторитарних країнах, які стають на шлях демократії, медіа-сектор відіграє одну з найважливіших ролей для політико-соціальної комунікації – дає можливість висвітлювати події, які стають суспільним консенсусом та формують нові правила або рамки, що регулюють економічну, правову та інші сфери [1].

Законодавство України визначає телеканали, які виступають організаціями мовлення, як первинні суб'єкти суміжних прав та власники виключних майнових суміжних прав на передачі/програми, трансляцію яких вони здійснюють. Безпосередніми об'єктами права є телепередача (телерадіопередача) та програма (телерадіопрограма) [2].

Усі права організацій мовлення зазначаються в Цивільному кодексі України, Закони України «Про авторське право та суміжні права», які дають їм можливість заборонити або дозволити використання їх програм/передач іншим суб'єктам.

Важливо також визначити та підкреслити основні форми такого піратства у медіа-сфері. Павло Миколюк визначає такі форми:

1. Незаконне розповсюдження контенту (video on demand) – розповсюдження передач (або їх частин) власниками Інтернет-сайтів.

2. Незаконне розповсюдження програм – ретрансляція телеканалів власниками Інтернет-сайтів ОТТ та IPTV сервісів, провайдерами програмної послуги.

3. Cardsharing – незаконна ретрансляція програм за допомогою супутникового обладнання.

4. Незаконний публічний показ програм/передач у закладах HoReCa (заклади громадського харчування, готелі, кінотеатри тощо) [2].

Так, у якомусь сенсі, деякі з цих форм можна вважати схожими, але основна відмінність полягає у тому, яке обладнання використовується для ретрансляції і на якій платформі розміщується відповідна ретрансляція. На нашу думку, найпоширенішою формою піратства медіа-контенту варто вважати незаконну ретрансляцію телеканалів власниками Інтернет-сайтів. Адже дійсно зараз у межах Інтернет-простору існує багато різних онлайн-трансляторів, які показують контент у реальному часі онлайн, але не завжди все це узгоджується з телеканалом та проходить незаконно.

Як, знов таки, зазначає Павло Миколук особливо популярним для піратства медіа-сфери 2012-2013 років був контент футбольних телеканалів. Відео матчів активно використовувались різними інтернет-виданнями, при цьому це міг бути будь-який матч, взагалі будь-якої команди [2]. Дійсно, такі позови можуть стати проблематичними і не мати ніякого прогресу у ході вирішення справи, адже визначити та довести особу відповідача досить часто неможливо.

Але ще в 2015 році Міністрство економічного розвитку і торгівлі України ініціювало посилення боротьби з піратством на медіа-ринку, провівши зустріч з основними представниками всіх зацікавлених сторін та основою усього медіа-ринку («Майкрософт Україна», «Оракл», ЮФ Віндекс, Посольства США в Україні, Twinning «Посилення правової охорони та захисту прав інтелектуальної власності в Україні» Представництва ЄС в Україні; українських медіа-груп (StarLightMedia, «Медіа Група Україна», «1+1 Медіа», Inter Media Group); іноземних компаній (Discovery Networks, Fox International Channels). У ході зустрічі було запропоновано три головні позиції для боротьби з піратством: створення органу-регулятора; посилену відповідальність споживачів; боротьбу з майданчиками-піратами та публічне розміщення інформації про належність цих ресурсів до піратських [3].

Фактично, з 2015 року усі крупні представники медіа-груп впровадили анти піратську політику та почали активно впливати на дії з пошуку відповідальних осіб за незаконне поширення контенту на Інтернет- та теле-платформах.

Отже, питання піратства у медіа-сфері є одним з головних прикладів важливості захисту авторських прав та іноді неможливості регулювати відповідну сферу державою. Визначальним є той факт, що все-таки стимулюється та розвивається стратегія заборони показу та публікування контенту без дозволу телеканалу чи медіа-групи. Але поки що

відсоток вирішених справ, які могли б показати приклад перешкоджання піратству у медіа-просторі дуже малий.

ЛІТЕРАТУРА

1. Хаб'юк О. Концептуальні основи медіа-економіки: Монографія / Олексій Хаб'юк. — Львів : ЛНУ імені Івана Франка. 2012. 180 с.
2. Павло Миколук Піратство у медіа-галузі URL: <https://inau.ua/document/dek-2017-pavel-mykolyuk-pyratstvo-v-medya-otrasly>.
3. Міністерство економічного розвитку і торгівлі України. URL: <http://www.me.gov.ua/News/Print?lang=uk-UA&id=2d5bac4c-1dba-4c52-8274-ed92c2643ab4>.

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ВИЗНАЧЕННЯ «НОУ-ХАУ»: МОЖЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ДЛЯ УКРАЇНИ

Харченко А. Л.

студентка II курсу ННІ права

Сумського державного університету

Науковий керівник: Уткіна М. С.

к.ю.н., викладач кафедри КПДС ННІ права

Сумського державного університету

В контексті розвитку права інтелектуальної власності і поширення такої категорії у вітчизняному законодавстві як «ноу–хау», актуалізується дослідження нормативно-правової та доктринальної бази зарубіжних країн. Проблематика закріплення та врегулювання даного терміну існує не лише в Україні, а й у багатьох країнах світу. Це спричинено відносною новизною аналізованого терміну та відсутністю достатнього нормативно-правового регулювання правового режиму «ноу-хау» та його захисту. Крім того, у нормативно-правових актах, науковій доктрині та рекомендаційних актах міжнародних неурядових організацій існують розбіжності щодо його визначення. На даний час «ноу-хау» виступає об'єктом в цілому міжнародного обігу, а також – займає в ньому важливе та істотне місце, впливаючи не лише на науково-технічний розвиток, а й технічне озброєння розвинених країн світу. Зважаючи на вищевикладене, цілком закономірно, що дискусійне питання щодо його правової природи є достатньо важливим і тому, традиційно викликає плюралізм наукових поглядів як України, так і в інших країнах.

Аналізуючи наукові доробки Б. Прахова, слід акцентувати увагу на тому, що термін «ноу-хау» є достатньо розповсюдженим за кордоном, і, на відміну від офіційних термінів, які вживаються у законодавстві країн, звучить однаково в усьому світі. Зокрема,